

Chương 21

Buổi Tiệc

Bây giờ đã là giữa mùa thu. Sau trận mưa nhỏ, lá cây ngô đồng đã phủ một lớp dày trên lối đi trong sân trường. Tôi khoác tay Cảnh Mạc Vũ dạo bước trên lối nhỏ, thế giới dường như rất yên tĩnh, chỉ còn lại hai chúng tôi. Dựa vào sự hiểu biết của tôi về Cảnh Mạc Vũ, chắc không phải anh chạy từ một nơi xa xôi tới thành phố T chỉ để “bắt gian”. Quả nhiên, tôi đang cùng ông xã đi dạo trong khuôn viên trường học, thầy giáo vụ của khoa gọi điện cho tôi, uyển chuyển báo cho tôi biết, lãnh đạo khoa bố trí lại nơi thực tập của tôi. Thầy giáo vụ còn nhắc tôi đi lấy giấy giới thiệu thực tập rồi mau chóng đến công ty báo cáo.

Tôi hỏi là công ty gì, công việc như thế nào? Câu trả lời nằm trong định liệu của tôi: “Trợ lý thực tập của công ty Cảnh Thiên ở thành phố A.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi nhìn người đàn ông bên cạnh bằng ánh mắt nghiêm túc. “Từ bây giờ trở đi, anh không cần chuyện gì cũng sắp xếp hộ em, hãy để em tự xử lý.”

“Tại sao?” Cảnh Mạc Vũ phẩy lá cây ngô đồng trên vai tôi, còn giúp tôi chỉnh lại cổ áo.

Bởi anh không thể mãi ở bên cạnh em. Trước sau gì em cũng phải học cách một mình đối mặt, tự xử lý mọi vấn đề... Trong đầu nghĩ như vậy nhưng tôi nói: “Không tại sao cả, em không thích anh bảo vệ em như anh trai bảo vệ em gái.”

Lời nói vừa thốt ra, ánh mắt Cảnh Mạc Vũ tối sầm. Lúc này tôi mới ý thức được lý do chẳng hợp thời. Tôi đang định chữa lại, Cảnh Mạc Vũ đã đưa hai tay ôm vai tôi, kéo tôi đến trước mặt anh.

Tôi ngược mặt, chạm phải ánh mắt đang rũ xuống của Cảnh Mạc Vũ. Tôi nhìn thấy cảnh sắc mùa thu trăm hoa như gấm và hình bóng mảnh khảnh của mình trong đáy mắt anh. Đúng lúc đó có một đám nữ sinh khoa quản trị kinh doanh đi qua, bọn họ liếc chúng tôi bằng ánh mắt hiếu kì và mờ ám rồi quay ra thì thầm với nhau, tôi nghe thấy bọn họ nhắc đến tên tôi.

Không quen bị người khác bàn ra tán vào, tôi kéo tay anh khỏi vai tôi, tiếp tục đi về phía trước.

“Bảo vệ em là thói quen của anh. Điều này không liên quan đến quan hệ của chúng ta.” Anh nói.

Đây có được coi là lời giải thích? Giải thích rằng anh không coi tôi là em gái. Nếu ba tháng trước được nghe câu nói này, chắc chắn tôi sẽ vui mừng đến

nổi buổi tối không ngủ được. Còn bây giờ, tôi cũng rất vui. Tôi mỉm cười gật đầu. Không nói thêm câu gì, cùng anh sánh vai tiếp tục đi về phía trước.

“Ngôn Ngôn, gần đây tâm trạng của em không tốt sao?”

“Hả? Đâu có, tâm trạng em rất tốt.”

“Đã hai mươi lăm ngày em không hỏi anh... vấn đề đó rồi.”

Anh nói không rõ ràng, tôi nhất thời không phản ứng kịp. “Vấn đề gì cơ?”

“...” Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi chăm chú, dường như anh đang nghiên cứu vẻ mặt của tôi.

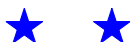
“À...” Cuối cùng tôi cũng nhớ ra chuyện gì. Đạo này phải lo lắng quá nhiều chuyện, tôi hoàn toàn quên mất câu nói trước đây tôi hỏi anh mỗi ngày: “Anh có yêu em không?”

“Em nhất định phải mở miệng hỏi à? Anh không thể tự mình nói ra hay sao?”

“...” Cảnh Mạc Vũ định nói điều gì đó nhưng cuối cùng anh chỉ thốt ra một tiếng: “Ừ”.

Nụ cười trên môi tôi nhạt hơn. Đến khi cúi đầu xoa nhẹ vùng bụng vẫn còn phẳng lì, ý cười mới ẩn hiện trên mí mắt tôi. Trong cuộc hôn nhân không có được tình yêu lót đường này, tôi luôn thấp thỏm, bất an. Tôi muốn nghe câu “anh yêu em” của Cảnh Mạc Vũ để tìm cảm giác an toàn. Nhưng bây giờ, đứa con mới là niềm tin kiên định nhất của tôi. Bất kể tương lai có phải đối diện với khó khăn, thử thách thế nào, bất kể anh đi bao xa, tôi luôn tin tưởng tình phụ tử sẽ trôi buộc linh hồn anh. Đợi đến một ngày, sau khi anh làm hết những việc cần làm, nhất định anh sẽ quay về.

Bởi vì Cảnh gia còn có tôi, có con của chúng tôi...

Ba ngày sau, buổi party tôi mong đợi bấy lâu chính thức vén màn tại Hội Hiên.

Cảnh Mạc Vũ bảo tôi trang điểm xinh đẹp một chút, vì câu nói của anh, tôi ở trong phòng trang điểm suốt ba tiếng đồng hồ, còn mời một chuyên gia có tiếng đích thân trang điểm. Không còn cách nào khác, vì không có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, tôi chỉ có thể bù đắp bằng vật ngoài thân.

Thật ra, trông tôi cũng không đến nỗi nào, trong đám phụ nữ, tôi vẫn thường được coi là khá xinh đẹp. Nhưng trong đám mỹ nữ, tôi thuộc loại tầm thường. Đôi mắt tôi không nhỏ nhưng vì cận hai độ nên lúc nào cũng nheo nheo, khiến người khác có ảo giác rằng mắt tôi rất yếu mị. Môi tôi không dày nhưng không hiểu vì sao lúc cười khoe môi có một vị “kích tình” đặc biệt. Làn da tôi cũng tạm coi là trắng trẻo nhưng tuyệt đối không phải trắng như tuyết, láng mịn như tiên nữ giáng trần... Tuy nhiên, những điểm này vẫn chưa là gì, tầm thường nhất là bộ phận nào đó trên cơ thể tôi quá nhiều thịt, giảm cân kiểu gì chỗ đó cũng không nhỏ đi. Mỗi lần tôi muốn ăn mặc ngây thơ thoát tục, hiệu quả đều là một vẻ phong trần.

Lần này, tôi nhắc nhở chuyên gia hóa trang không dưới một lần, rằng trang điểm nhẹ nhàng thôi, vì ông xã tôi yêu vẻ đẹp “nhược kinh vân chi tế nguyệt, nhược lưu phong chi hồi tuyết”⁽¹⁾. Anh ta gật đầu, chọn cho tôi màu mỹ phẩm nhẹ nhàng.

Trang điểm xong, tôi vội vàng chạy đến trước gương kiểm tra kết quả. Đúng là chuyên gia trang điểm này chẳng hiểu gì về Hán ngữ cổ. Trông tôi từ trong ra ngoài đều thể hiện một cách sâu sắc từ “đàn bà”.

“Nếu cô mặc bộ váy này, nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp, nổi bật.” Tôi quay đầu nhìn bộ váy dài ngực trễ bằng chất liệu tơ tằm trong tay chuyên gia trang điểm, sống lưng không khỏi lạnh toát.

Tôi đang định bảo anh ta trang điểm lại nhưng Cảnh Mạc Vũ gọi đến n cuộc điện thoại, nói rằng khách đã đến đông đủ, hỏi tôi bao giờ mới tới...

Mang tâm lý “đã sai thì sai cho chót”, tôi nghe theo kiến nghị của chuyên gia trang điểm, không cam tâm tình nguyện cởi bộ váy dạ hội màu trắng tôi đã mất công lựa chọn, diện chiếc váy dài đỏ tươi đi vào phòng tiệc sang trọng của Hội Hiền.

Lúc này, đại sảnh tụ tập rất đông nhân viên của Cảnh Thiên nên vô cùng tưng bừng, náo nhiệt. Khi tôi nhắc váy bước vào, hội trường lập tức trở nên yên ắng, rất nhiều người nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc. Cũng khó trách bọn họ bởi thời gian tôi làm ở Cảnh Thiên, Cảnh Mạc Vũ không chỉ bố trí một căn phòng riêng cho tôi, còn suốt ngày đến văn phòng tôi ngồi mấy tiếng đồng hồ liền. Nếu nói người có hiệu suất làm việc cao như Cảnh Tổng tìm tôi bàn công việc, đến người quét dọn nhà vệ sinh cũng không tin được.

Vì thế, tin đồn tôi là “cô bồ mới” của Cảnh Mạc Vũ lan truyền với tốc độ chóng mặt. Tôi chẳng bận tâm tới những lời đồn vô căn cứ nhưng lại thật sự không thích cụm từ “cô bồ mới”, bởi nó luôn làm tôi liên tưởng tới “người tình cũ” nào đó.

Tất nhiên, chỉ có những kẻ rồi hơi mới truyền bá tin đồn, Cảnh Thiên vẫn còn không ít người sáng suốt, đặc biệt là giới lãnh đạo cao cấp gồm giám đốc hay tổng giám sát nào đó. Mỗi lần gặp tôi, bọn họ đều khách khí chào hỏi, tôn trọng tôi như tôn trọng nữ chủ nhân của Cảnh Thiên, ví dụ như trợ lý Kim lúc này đang đi về phía tôi.

Đến trước mặt tôi, trợ lý Kim hơi cúi xuống, chỉ tay về phía Cảnh Mạc Vũ đang bận chào hỏi khách khứa: “Cảnh Tổng mời tiêu thụ qua bên đó...”

Tôi mới đi một, hai bước, chợt nghe thấy tiếng gọi vui mừng: “Ngôn Ngôn!”

Tôi quay đầu, liền nhìn thấy Dương Dĩnh, người vừa bị giám đốc Trần gọi về công ty phụ trách dự án khác. Tôi mỉm cười chào hỏi: “Chị Dĩnh, sao chị lại có mặt ở đây?”

“Hôm nay Cảnh Mạc Vũ giới thiệu bà xã với mọi người, tất nhiên chị đến đây xem trò vui, nhân tiện đại diện Bắc Tín tới tặng quà cho anh ta.” Dương Dĩnh nhìn tôi từ đầu đến chân. “Hôm nay em ăn mặc gọi cảm quá! Em định để tất cả đàn ông của Cảnh Thiên thèm chảy nước miếng, làm người nào đó rơi vào khủng hoảng hay sao?”

Biết Dương Dĩnh khen ngợi tôi theo phép xã giao, tôi cũng lịch sự đáp lại: “Cảm ơn chị!”

Liếc thấy Cảnh Mạc Vũ đang bước về phía mình, tôi chợt nghĩ đến sự chiếu cố và tín nhiệm của Dương Dĩnh lúc còn thực tập ở Bắc Tín. Tôi không muốn tiếp tục giấu giếm. “Chị Dĩnh, thật ra em và Cảnh Mạc Vũ...”

Tôi còn chưa nói dứt lời, đèn trong cả hội trường đột nhiên tắt hết, ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ không trung, tiếp theo là tiếng dương cầm vang lên dịu dàng và thâm tình.

Xem ra vũ hội sắp bắt đầu. Mọi người đều ngó nghiêng xung quanh bằng ánh mắt chờ đợi. Dường như họ đang tìm kiếm hình bóng nữ nhân vật chính trong truyền thuyết. Thế nhưng, Cảnh Mạc Vũ đi thẳng tới một góc trong hội trường.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều người, anh chậm rãi tiến đến trước mặt tôi, cúi người một góc năm mươi độ tiêu chuẩn, khoe miệng ẩn hiện nụ cười lịch thiệp tiêu chuẩn nhất, đồng thời đưa tay về phía tôi. “Tôi muốn mời em cùng tôi nhảy vũ điệu đầu tiên, được không Cảnh phu nhân?”

Luồng ánh sáng tập trung vào chúng tôi. Tôi không nhìn rõ vẻ mặt của những người xung quanh nhưng nghe thấy một hai tiếng ô kinh ngạc, sau đó là tiếng thì thầm to nhỏ.

“Tất nhiên!” Tôi tao nhã đặt tay vào lòng bàn tay anh. Tay trái anh nhẹ nhàng đặt lên thắt lưng tôi, tiếng nhạc du dương, gấu váy đỏ của tôi tung bay

trong không trung, lướt qua ánh mắt ngạc nhiên và tỉnh ngộ của nhiều người. Miệng Cảnh Mạc Vũ dính sát vào tai tôi, hơi thở nóng hôi của anh không ăn khớp với ngữ điệu nhàn nhạt: “Anh không thích em ăn mặc kiểu này...”

Tôi biết điều đó. Tôi đang định đổ hết trách nhiệm lên đầu tên chuyên gia trang điểm thì anh nói tiếp: “Em khiến đàn ông đều muốn ôm em lên giường...”

Tôi nở nụ cười rạng rỡ. “Gồm cả anh sao?”

“... Anh cũng là đàn ông.” Chúng tôi quay mấy vòng. Cảnh Mạc Vũ nhẹ nhàng vuốt ve bờ eo tôi, đó không phải là động tác của vũ điệu xã giao. “Sau khi vũ hội kết thúc, chúng ta về căn hộ của chúng ta đi!”

“Hả!” tôi đương nhiên hiểu rõ ý anh, vội vàng nhắc nhở người đàn ông sắp mất hết khả năng kiểm chế: “Không được, bác sĩ nói trong ba tháng đầu chúng ta không thể...”

Cảnh Mạc Vũ cup mi mắt, nhìn chăm chú vào vùng da mà bộ váy của tôi không thể che đậy, hơi thở bên tai tôi càng nồng nàn. “Chúng ta có thể thử cách khác.”

Dục vọng của anh biến thành ngọn lửa bùng cháy trong huyết mạch của tôi. Bàn tay tôi đặt trên vai anh bắt giắc di chuyển xuống trước ngực. “Khả năng kiểm chế của anh càng ngày càng kém, anh trai...”

Cảnh Mạc Vũ siết chặt vòng tay đang ôm eo tôi, cơ thể nóng hôi của hai chúng tôi dính chặt vào nhau, không khoảng cách. Một buổi khiêu vũ xã giao xuất hiện trước toàn thể công nhân viên đã biến thành vũ điệu quần quýt. Lần đầu tiên xuất hiện trước toàn thể nhân viên của Cảnh Thiên đã tạo dựng hình tượng xấu, sau này tôi sẽ sống sao đây?

Vũ điệu sắp kết thúc, tôi thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị cho tư thế đẹp đẽ cuối cùng. Ánh mắt Cảnh Mạc Vũ bỗng ngậy ra, toàn thân cứng đờ. Chúng tôi thay đổi vị trí theo tiếng nhạc, vừa khéo tôi có thể dõi theo ánh mắt anh.

Một người con gái mặc bộ đồ trắng đơn giản đứng trước cửa. Tuy gương mặt cô ta không chút sắc hồng, tuy dáng vẻ cô ta vô cùng tiều tụy, tuy trên khuỷu tay cô ta quần tẩm vải tang đen, vẻ đẹp của cô ta vẫn “như mây che bóng nguyệt, như gió bay làn tuyết”.

Trái tim tôi chùng xuống, bước nhảy chậm hơn tiết tấu bản nhạc nửa nhịp, may mà Cảnh Mạc Vũ nhanh chóng thay đổi tiết tấu bước đi để phối hợp với tôi, bằng không nhất định sẽ vướng vào chân anh, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Sau khi điều chỉnh bước nhảy, tôi cau mày, nghiêng đầu nhìn Cảnh Mạc Vũ. “Sao cô ta lại xuất hiện ở đây?”

Anh trả lời tôi bằng nụ cười thờ ơ như không hề liên quan đến bản thân, thì thầm nhắc nhở tôi: “Em hãy tập trung khiêu vũ, đừng nghĩ tới những chuyện không liên quan.”

Tôi nghĩ cũng có lý, thế là tôi nín thở, cố gắng làm tốt việc trước mắt. Khi vũ điệu kết thúc, chúng tôi đã hoàn thành một cách hoàn hảo. Cảnh Mạc Vũ không hề lướt qua Hứa Tiểu Nặc, tựa như cô ta chỉ là một người xa lạ. Đám đông đang mãi xem trò vui cũng không để ý đến cô ta, bởi ánh mắt họ còn mãi dõi theo nơi ánh đèn chiếu sáng.

Bản nhạc tắt hẳn, đèn lại được bật sáng, cả hội trường sáng bừng. Hứa Tiểu Nặc đi xuyên qua đám đông, chậm rãi tiến về phía chúng tôi. Có người nhận ra cô ta liền dùng ánh mắt khinh miệt thương mại liếc qua giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi cô ta. Cảnh Mạc Vũ vờ như không thấy, anh ôm eo tôi đi lên sân khấu phía trước. Lúc đi lên bậc, anh còn quan tâm giúp tôi kéo vạt váy, đồng thời nhắc nhở tôi: “Nhớ chú ý dưới chân!” Tôi liếc mắt xuống đám đông, Hứa Tiểu Nặc đang đứng như trời trồng.

Nhân viên phục vụ đã chuẩn bị sẵn một ly rượu và một ly nước, mang đến chỗ chúng tôi. Cảnh Mạc Vũ đặt ly nước vào tay tôi còn anh cầm ly rượu. Người chủ trì đại diện Cảnh Mạc Vũ cảm ơn sự có mặt của mọi người và thân phận của tôi. Sau đó anh đưa micro cho Cảnh Mạc Vũ.

Vì đây là kiểu tiệc của Tây nên lời phát biểu của Cảnh Mạc Vũ cũng ngắn gọn, súc tích như thói quen của người phương Tây: “Cảm ơn quý vị đã tới dự buổi tiệc ngày hôm nay để tôi có cơ hội giới thiệu người vợ đáng yêu của tôi với quý vị... Tôi và phu nhân của tôi đã kết hôn bốn tháng. Trong bốn tháng qua, thường có người hỏi tôi, tại sao không giới thiệu bà xã để mọi người làm quen? Rồi là người phụ nữ như thế nào mới khiến tôi vội vàng chuân bị đám cưới trong vòng năm ngày? Cũng có người hỏi tôi, tại sao lại cưới em gái về mặt pháp luật? Người phụ nữ nào có thể khiến tôi bất chấp luân thường đạo lý?...” Cảnh Mạc Vũ quay sang nhìn tôi với ánh mắt sâu thẳm, anh nắm bàn tay đang luống cuống của tôi. “Cũng có người thích hỏi tôi mỗi ngày một lần: ‘Anh có yêu em không?’...”

Từ “có người” rõ ràng ám chỉ tôi. Mọi người ở bên dưới cười rần rần. Tôi trừng mắt với Cảnh Mạc Vũ nhưng khóe miệng không thể che giấu ý cười.

“Thú thật, tôi cũng không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào, bởi vì...” Anh giơ mười ngón tay đan chặt vào nhau của chúng tôi lên cao. “Tôi không rõ tại sao nhưng bắt đầu từ năm tám tuổi, tôi chỉ muốn nắm tay cô ấy như vậy, cùng cô ấy đi hết cuộc đời... Bất kể tương lai chúng tôi phải đối mặt với khó khăn, thử thách như thế nào, tôi cũng tuyệt đối không buông tay.”

Giọt nước mắt nóng hổi từ khóe mắt tôi chảy xuống, đó là giọt nước mắt chứa đựng tất cả những mong đợi và cay đắng.

Cảnh Mạc Vũ ôm tôi vào lòng, dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi tôi: “Ngôn Ngôn, so với tình cảm hai mươi năm của chúng ta, một chữ “yêu” là quá nhẹ...”

Nếu có thể, tôi thật sự hi vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại giờ phút này, giây phút người đàn ông ôm chặt lấy tôi. Dù cuộc đời còn bao nhiêu bất trắc, bao nhiêu buồn vui, ly hợp, chúng tôi sẽ cùng nhau đối mặt, không xa rời. Tuy nhiên, thời gian không bao giờ dừng lại, cuộc sống không giống tiểu thuyết ngôn tình, có thể kết thúc tại thời khắc hạnh phúc nhất.

Sau khi kết thúc màn bày tỏ tình cảm có tính thưởng thức hết sức mạnh mẽ, chúng tôi nâng cốc với mọi người, buổi tiệc chính thức bắt đầu. Cảnh Mạc Vũ dắt tôi đi giới thiệu với từng cô đồng của Cảnh Thiên. Tôi cố gắng ghi nhớ từng khuôn mặt biết tên nhưng không quen. Thình thoảng, tôi đưa mắt về phía Hứa Tiểu Nặc. Cô ta vẫn đứng nguyên một chỗ, dường như là một khán giả cô độc đang thưởng thức tác phẩm điện ảnh bi tình vô hạn. Tôi đột nhiên thấy thương hại cô ta, liền nhẹ nhàng kéo tay Cảnh Mạc Vũ. “Người tình cũ của anh có vẻ rất đáng thương, anh có cần đi chào hỏi cô ta không?”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi rồi quay người đưa mắt ra hiệu cho chú Mã ở bên cạnh. Chú Mã hiểu ý, lập tức đi đến bên Hứa Tiểu Nặc, bộ dạng cô ta rất nôn nóng. Như muốn nói chuyện với Cảnh Mạc Vũ nhưng chú Mã không cho cô ta cơ hội, trực tiếp kéo cô ta ra ngoài.

Những tưởng sau khi vị khách không mời mà tới rời đi, tất cả sẽ trở lại yên bình. Nào ngờ, Hứa Tiểu Nặc vừa bị kéo ra cửa, chú Tài và mấy vệ sĩ của ba tôi lập tức đuổi theo. Tôi giật mình, ngoảnh mặt nhìn ba tôi đang chậm rãi đi vào hội trường, bộ dạng bá đạo của ông toát lên sự tàn nhẫn đáng sợ.

Tôi biết sự tàn nhẫn đó xuất phát từ đâu, vội vàng quay lại xem phản ứng của Cảnh Mạc Vũ. Anh đã hást cầm, chú Mã ngập ngừng trong giây lát rồi buông tay, để người của ba tôi đưa Hứa Tiểu Nặc ra ngoài.

Chúng kiến cảnh tượng này, huyết thái dương của tôi giật giật, bàn tay cầm cốc run lẩy bẩy. Cảnh Mạc Vũ cầm lấy cốc nước đang sóng sánh trong tay tôi, dắt tôi đi đến mấy chỗ vị khách đang trò chuyện với ba tôi, tiếp tục thể hiện tình cảm vợ chồng nồng ấm. Tôi đưa mắt về phía cửa ra vào, đã không còn bóng dáng của người phụ nữ đó, liền dừng bước. “Ba sẽ làm gì cô ta?”

Nhận thấy sự hoảng sợ của tôi, Cảnh Mạc Vũ ôm vai, vỗ về tôi: “Em yên tâm, ba sẽ không làm gì quá đáng với một người phụ nữ yếu ớt trời gả không chặt, cùng lắm là dọa cô ta thôi.”

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn anh. Anh vỗ nhẹ lưng tôi, vẻ mặt rất thản nhiên. “Thật sự không sao đâu!”

Thấy anh không hề lo lắng, tôi cũng yên lòng, tiếp tục cùng anh đi tiếp khách. Không biết những ánh đèn đủ mọi màu sắc giao nhau bao nhiêu lần,

Cảnh Mạc Vũ ra ngoài nghe điện thoại. Một bóng người trong chiếc váy sang trọng đứng đưa trước mắt tôi. “Cảnh phu nhân...”

Tôi nhướng mắt, ngẩng đầu nở nụ cười rạng rỡ nhất với Dương Dĩnh. “Chị Dĩnh!”

Dương Dĩnh ngó xung quanh tôi, không thấy người đàn ông từ đầu đến giờ luôn che chở, bảo vệ tôi liền hỏi: “Chồng em đâu rồi?”

“Anh ấy ra ngoài nghe điện thoại.” Nhớ đến sự quan tâm của Dương Dĩnh trước kia, tôi thấy nên nhân cơ hội này để xin lỗi vì đã giấu giếm chị: “Chị Dĩnh, em thật sự xin lỗi, em đã không nói cho mọi người biết quan hệ giữa em và Cảnh Mạc Vũ, không phải em có ý lừa dối chị...”

“Chị hiểu.” Dương Dĩnh cười cười, vỗ vai tôi. “Thật ra, chị đã sớm biết mối quan hệ của hai người... có một số chuyện không cần nói rõ ràng, chị cũng có thể hiểu.”

“Chị đã sớm biết ư? Sao chị biết?”

“Chị đoán.” Dương Dĩnh nói. “Lần đầu tiên mời Cảnh Tổng ăn cơm ở thành phố T, chị đã cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn em có vẻ khác biệt. Tuy em rất xinh đẹp quyến rũ nhưng ánh mắt anh ta nhìn em không phải tán thưởng mà là chăm chú. Chỉ khi nào người đàn ông yêu một người đàn bà thì mới có ánh mắt đó...”

Yêu một người đàn bà ư? Tôi tưởng, một người đàn ông yêu một người đàn bà, ánh mắt anh ta thâm tình chứ không phải chăm chú.

“Khi chúng ta tới Cảnh Thiên sau cuộc họp, anh ta công khai bảo trợ lý mời em tới văn phòng của anh ta, chị cũng cảm thấy lạ. Dù anh ta không thể kiểm chế cũng không thể mời em tới ngay văn phòng của công ty ba vợ như vậy. Cho đến buổi tối hôm đó, khi ăn cơm, vô tình chị nghe nhân viên Cảnh Thiên nói Cảnh Tổng theo chủ nghĩa ăn nhạt, thích các khẩu vị nhẹ nhàng... Chị nhớ đến các món ăn trong lần đầu tiên chúng ta ăn cơm, mới chợt ngộ ra...”

Nghĩ đến một bàn đồ ăn cực phẩm mà Cảnh Mạc Vũ gọi hôm đó, tôi cũng không kìm được, cười thành tiếng.

Dương Dĩnh lắc đầu cảm than: “Thời buổi này, báo chí chẳng đáng tin chút nào! Tình yêu chân thành, cảm động như vậy bị bọn họ truyền ra trở nên dung tục, khiến chị cũng hiểu lệch lạc!”

“Bây giờ tin tức càng xuyên tạc, càng có nhiều người đọc.”

“Đúng vậy...”

Tôi trò chuyện với Dương Dĩnh một lúc rồi lại hỏi thăm mấy nhân viên ở Cảnh Thiên vài câu. Lúc này chú Tài dẫn thuộc hạ của ba tôi trở về. Không biết chú nói gì, sắc mặt của ba tôi rất tệ. Cảnh Mạc Vũ vừa gọi điện thoại quay về

liền bị ba tôi gọi qua bên đó. Chứng kiến cảnh này lồng ngực tôi đột nhiên đau buốt, tôi ấn ngực, hít một hơi thật sâu, cơn đau mới giảm nhẹ đôi chút. Kể từ khi tôi ngừng dùng thuốc, những cơn đau xuất hiện ngày càng thường xuyên, mỗi lần cũng kéo dài hơn. Văn Triết Lỗi khuyên tôi nên nằm viện điều trị nhưng tôi toàn bảo anh ta bé xé ra to. Bây giờ mới thấy, lời khuyên của anh ta là hoàn toàn đúng, không tin không được.

Khi lồng ngực đỡ đau, tôi âm thầm rời khỏi phòng tiệc, đi đến ngã rẽ của hành lang liền nhìn thấy ba tôi, khuôn mặt ông đầy vẻ tức giận. “Đến giờ này anh còn bảo vệ con bé đó?”

Cảnh Mạc Vũ chau mày nhìn chú Tài.

Chú Tài quan sát ba tôi, thấy ông gật đầu, chú mới mở miệng: “Là Lão Mã nói, thiếu gia bảo anh ta đưa người đi, rồi thiếu gia sẽ đích thân xử lý.”

Nghe xong câu đó, lông mày Cảnh Mạc Vũ càng nhíu chặt, anh không nói một lời. Bàn tay đang chống lên tường của tôi nắm chặt. Thảo nào anh không lo lắng, thì ra đã bố trí đâu vào đấy. Cuối cùng anh cũng vẫn bảo vệ Hứa Tiểu Nặc.

Thấy anh không lên tiếng, ba tôi lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Anh đừng nói với tôi là lão Mã tự ý hành động. Anh ta ở Cảnh gia lâu như vậy, anh ta không thể không biết, kẻ phản bội sẽ có kết cục thế nào?”

Cuối cùng, Cảnh Mạc Vũ cũng mở miệng: “Chuyện của Hứa Tiểu Nặc, con sẽ xử lý gọn gàng, ba không cần bận tâm.”

“Hừ, ban đầu anh cũng nói sẽ tự xử lý, xử lý đến tận bây giờ cũng có thấy gọn gàng đâu. Theo tôi thấy, nó dám trắng trợn xuất hiện giữa buổi tiệc của hai đứa là ý lại vào việc anh bảo vệ nó nên chẳng lo ngại gì cả.”

“Ba, ba muốn con làm thế nào? Ba nói đi, con sẽ đi làm ngay!”

Ba tôi liếc qua gương mặt thản nhiên của Cảnh Mạc Vũ, ngẫm nghĩ rồi xua tay. “Thôi khỏi, Ngôn Ngôn đang có thai, coi như tôi tích đức cho cháu ngoại tôi, không so đo với anh. Về phần anh, Ngôn Ngôn đã trao cả trái tim cho anh, lại mang thai đứa con của anh, anh không thể phụ lòng nó.”

Cảnh Mạc Vũ gật đầu. “Ba, ba yên tâm, con biết nên làm thế nào.”

“Biết là được rồi...”

Thấy hai người giải quyết vấn đề trong hòa bình, tôi vội vàng quay về phòng tiệc, coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tiếp khách.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, tôi và Cảnh Mạc Vũ về lại căn hộ chung cư. Trong căn nhà nhỏ ấm áp chỉ thuộc về hai chúng tôi, chúng tôi ôm nhau ngồi ở sofa.

“Ngôn Ngôn!” Cảnh Mạc Vũ cọ má vào trán tôi, giọng nói dịu dàng của anh vang lên bên tai tôi. “Tuần sau công ty sẽ kí hợp đồng với Huệ Thừa. Sau khi kí hợp đồng, chúng ta sẽ đi tuần trăng mật. Chúng ta sẽ đi Hawaii trước, sau đó đi Pháp, Đức, Tây Ban Nha, Ý...”

Tôi vừa định nói, có thể nhân cơ hội này đi thăm Tề Lâm thì Cảnh Mạc Vũ “hùm” một tiếng: “Ý thì thôi, nơi đó chẳng có gì đáng xem!”

Nước Ý đúng là không có gì đáng xem. “Em nghe nói ở Thái Lan có một hòn đảo nhỏ rất đẹp. Chúng ta đến đó tắm suối nước nóng kiểu Thái đi!”

Anh nhếch miệng, mỉm cười. “Em muốn tắm suối nước nóng kiểu Thái? Bây giờ cũng có thể...”

Vừa dứt lời, anh liền phủ môi lên môi tôi. Tôi ngoảnh mặt né tránh nhưng Cảnh Mạc Vũ lập tức giữ cằm tôi, khiến mặt tôi không thể thoát khỏi miệng lưỡi càng lúc càng quấn quýt của anh. Trong lòng tôi trào lên cảm giác yêu hận đan xen không thể diễn tả thành lời. Ngón tay Cảnh Mạc Vũ dừng lại trên vai tôi. Anh vừa kéo mạnh, bộ váy dài đồ tươi rớt xuống sàn nhà. Tôi nhắm mắt, cảm giác ướt át, mềm mại từ miệng tôi dần lan tỏa xuống dưới, mãnh liệt đến mức một niềm vui sướng như pháo hoa nổ rộ trong người, chạm đến mỗi sợi dây thần kinh nhạy cảm của tôi. Chân tay không còn sức lực, tôi cũng không thể kháng cự khoái cảm đó, cơ thể từ từ khuất phục trong vòng tay anh, không cách nào chạy thoát...

Cơ thể bỗng nhẹ bẫng, Cảnh Mạc Vũ bế tôi vào phòng tắm, quần áo mỏng manh lần lượt rớt xuống đất, làn nước chảy qua hai cơ thể đang dính chặt vào nhau của chúng tôi. Dục vọng không được giải phóng, tích tụ ngày càng nhiều khi hai cơ thể phóng túng quấn quýt. Ở dưới thân anh, hơi thở của tôi ngày càng hỗn loạn, tôi cảm thấy một sự trống rỗng khó có thể chịu đựng, cần được anh lấp đầy. Tôi trầm mê đến mức quên hết quá khứ và tương lai. Tôi ôm lấy cơ thể đầy mồ hôi của anh, cầu xin anh cho tôi...

Tối hôm đó, Cảnh Mạc Vũ dịu dàng và kiên nhẫn hiếm thấy. Anh thường thức cơ thể tôi như nâng niu một báu vật quý hy hữu trên đời. Đầu ngón tay và đôi môi anh lưu luyến làn da tôi... Dưới sự kích thích của đầu lưỡi và ngón tay anh, cả người tôi như rơi xuống vực sâu không đáy, không thể nói rõ là sung sướng hay đau khổ, trống rỗng hay thỏa mãn...

Cảnh Mạc Vũ cuối cùng cũng không chịu nổi sự kích thích, vật cứng nóng bỏng của anh chà sát khắp người tôi...

Sau khi tắm rửa sạch sẽ dấu vết của cuộc hoan ái, chúng tôi nằm trên giường. Tôi mãi nguyện nằm sấp trên người anh. Ngón tay tôi di chuyển trên lưng anh. Sống lưng anh đầy mồ hôi, vừa cương nghị lại không mất đi nét ôn hòa, gọi cảm chết người...

“Đúng rồi, ngày mai em phải đi khám thai đúng không?” Cảnh Mạc Vũ hỏi.

“Vâng, nếu anh bận thì không cần đi cùng em đâu!”

“Có chuyện gì quan trọng hơn là em và con chứ?” Anh xoay người để tôi nằm xuống giường, áp má vào bụng tôi lắng nghe.

Tình vẫn nồng, đêm chưa tàn, bắt gặp tia sáng chuyển động trong đáy mắt anh, tôi chợt nhớ đến câu nói, đứa trẻ này là người thân, là máu mủ ruột rà thật sự của anh.

Tôi không biết liệu suy nghĩ của anh có thay đổi không?

Ghi chú:

1. “*Nhược kinh vân chi tế nguyệt, nhược lưu phong chi hồi tuyết*”: trích trong bài thơ Lạc thần thú của Tào Thục, có nghĩa là: “*như mây che bóng nguyệt, như gió bay làn tuyết.*”